

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր ութսունհինգերորդը

Մարմնավորված Աստվածություն. Պետրոսի խորիմաստ
խոստովանությունը և դրա հետևանքները

Jeff Pippenger

2024-04-15

Երբ Պետրոսը ներկայացրեց իր պատասխանը Քրիստոսի այն հարցին, թե
աշակերտներն ո՞ւմ են ասում, որ Քրիստոսն է, նա վկայեց, որ Հիսուսը Օծյալն է՝
Քրիստոսը, Մեսիան։ Նա նաև ասաց, որ Նա Աստծո Որդին է։

Երբ Յիսուս եկավ Կեսարիա Փիլիպպոսի սահմանները, հարցրեց իր
աշակերտներին՝ ասելով. «Մարդիկ ո՞ւմ են ասում, թե Ես՝ Մարդու Որդիս, եմ»։
Նրանք ասացին. «Ոմանք ասում են՝ Յովհաննէս Մկրտիչ, ուրիշները՝ Եղիա, իսկ
ուրիշները՝ Երեմիա կամ մարգարէներից մէկը»։ Նա նրանց ասաց. «Իսկ դուք ո՞ւմ եք
ասում, թե Ես եմ»։ Միմյան Պետրոսը պատասխանեց եւ ասաց. «Դու ես Քրիստոսը՝
կենդանի Աստծու Որդին»։ Յիսուսը պատասխանեց եւ ասաց նրան. «Երանեալ ես
դու, Միմյան Բար-Յովնան, որովհետեւ մարմինն ու արինը չյայտնեցին քեզ այս
բանը, այլ՝ Իմ Հայրը, որ երկնքում է։ Եւ Ես էլ ասում եմ քեզ, թե դու Պետրոս ես, եւ
այս վեմի վրայ պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, եւ դժոխքի դռները չեն յաղթելու նրան։ Եւ
քեզ պիտի տամ երկնքի արքայութեան բանալիները, եւ ինչ որ երկրի վրայ կապես,
երկնքում կապուած պիտի լինի, եւ ինչ որ երկրի վրայ արձակես, երկնքում
արձակուած պիտի լինի»։ Մատթեոս 16:13-19.

Պետրոսի միջոցով Սուրբ Հոգին ներկայացրեց եական ճշմարտությունը, որը պետք է
հասկանալին հարյուր քառասունչորս հազարը։ Նա դա արեց Պանիումում, որը
Կեսարիա Փիլիպպեն էր։ Պանիումը վիշապի պաշտամունքի մեջ ամենասրբազան
տաճարատեղին է, որովհետև Հունաստանը ներկայացնում է աշխարհը, իսկ աշխարհը
վերջին օրերում Միավորված Ազգերի Կազմակերպությունն է, որը վիշապի երկրային
ներկայացուցիչն է։ «Դժոխքի դռները» անուն է Պանի տաճարի՝ հունական այծ-աստծու։
Տաճարը կառուցված էր այն քարայրի առջև, որի մեջ գտնվում էր Պանիումի աղբյուրը։
Պանիումի աղբյուրը սնում էր Հորդանան գետը, որը Քրիստոսի խորհրդանշն է։

«Հորդանան» անունը նշանակում է «իջնող», և այն իր ընթացքը սկսում է հյուսիսային
Իսրայելի լեռնային շրջանում՝ իր հիմնական ակունքը առնելով Հերմոն լեռան
աղբյուրներից՝ Հերմոնյան լեռնաշղթայի ամենաբարձր գագաթից, որտեղ գտնվում է
«դժոխքի դռներ» կոչվող աղբյուրը։ «Հերմոն» նշանակում է «սրբազան», իսկ «Հորդանան»
նշանակում է «իջնել»։ Հորդանան գետը հոսում է Հերմոն լեռան բարձրավանդակներից
և իջնում Հորդանանի ճեղքահովտով՝ վերջապես հասնելով Մեռյալ ծովին, որը Երկրի
մակերևույթի ամենացածր կետն է։

Այն ջրերը, որոնք սնուցում են Հորդանան գետը, որոնք սկիզբ են առնում Պանի
տաճարում և ի վերջո հասնում երկրի ամենացածր կետին, ներկայացնում են այն
իջնումը, որ Աստծո Որդին կատարեց, երբ թողեց բարձրագույն սուրբ լեռը՝ իջնելու այս

աշխարհի ամենացածր «մեռյալ ծովը»: Քրիստոսի իջնումը երկնքից մինչև խաչի մահը նաև ներկայացնում է, որ Նա Իր վրա առավ ընկած մարդու մարմինը, որովհետև Նրա ճանապարհը երկնքից մինչև խաչ սնուցվում էր այն ջրերով, որոնք սկիզբ էին առնում «դժոխքի դռներից»:

Մեռյալ ծովը ոչ միայն երկրի ամենացածր տեղն է, այլև երկրի ամենաաղի ջրերն ունի՝ օվկիանոսից ինը անգամ ավելի աղի: Մեռյալ ծովով նախապատկերացված Քրիստոսի խաչի վրա մահվան մեջ է, որ Նա հաստատեց Իր ուխտը շատերի հետ:

Եվ քո հացի ընծայի ամեն մի մատուցում աղով կհամեմես, և չափի թույլ տաս, որ քո հացի ընծայից պակասի քո Աստծու ուխտի աղը. քո բոլոր ընծաների հետ աղ կմատուցես: Դևտական 2:3:

Հերմոն լեռան աղբյուրներից իջնող ճանապարհին Հորդանան գետն անցնում է Գալիլեայի ծովով, որը հայտնի է նաև Տիբերիա լիճ և Կիններեթ լիճ անուններով: «Գալիլեա» նշանակում է «ծխնի» կամ «շրջադարձային կետ»: «Տիբերիոս»-ը այն հռոմեական իշխանի անունն է, որը հաջորդեց Օգոստոս Կեսարին, իսկ լճի ձևի պատճառով այն կոչվում է «Կիններեթ», ինչը նշանակում է «տավիղ» կամ «քնար»: Մարդկության համար շրջադարձային կետը եղավ այն ժամանակ, երբ Տիբերիոս Կեսարը իշխում էր, և Հիսուսը խաչվեց, և երկնքում ամեն մի տավիղ լռեց: Հորդանան գետի աշխարհագրական վկայությունը «դժոխքի դռների» հետ առնչությամբ, որը հունական Պան աստծու տաճարն է, խոսում է այն վկայության մասին, որը Պետրոսը հռչակեց Սուրբ Հոգու ներշնչմամբ:

Քրիստոսի մարմնավորումը Աստվածության և մարդկության այն միավորումն էր, որ տեղի ունեցավ, երբ Աստծո Աստվածային Որդին Իր վրա առավ մարդկային մարմին, այսպիսով Աստվածությունը միավորելով մարդկության հետ, ինչպես ներկայացված է Պանի աղբյուրից բխող ջրերով, որոնք սնում են Հորդանան գետը: Իսկ Պանի աղբյուրը սնուցողը ցողն, անձրևն ու ձյունն էին, որ իջնում էին Հերմոնի լեռների վրա, և Հերմոնը ներկայացնում է «սրբազան» լեռը, որ վերին Երուսաղեմն է:

Դավթի աստիճանների երգը: Ահա՛, որքան բարի և որքան ախորժելի է, երբ եղբայրները միաբանությամբ միասին բնակվում են: Դա նման է պատվական յուղի, որ գլխի վրա էր, որ հոսում էր դեպի մորուքը՝ Ահարոնի մորուքը, որ իջնում էր մինչև նրա հանդերձների եզրերը. ինչպես Հերմոնի ցողը և ինչպես այն ցողը, որ իջնում է Սիոնի լեռների վրա, որովհետև այնտեղ Տերը պատվիրեց օրհնությունը՝ կյանք հավիտյանս: Սաղմոս 133:1–3.

Ահարոնի մորուքով վար հոսած «թանկարժեք յուղը» այն յուղն էր, որ գործածվեց, երբ նա և իր որդիները օծվեցին որպես Աստծու քահանաներ:

Եվ դու պիտի վերցնես այն արյունից, որ գոհասեղանի վրա է, և օծության յուղից, ու ցողես այն Ահարոնի վրա, և նրա հանդերձների վրա, և նրա որդիների վրա, և նրա որդիների հանդերձների վրա՝ նրա հետ. և նա պիտի սրբագործվի, և նրա հանդերձները, և նրա որդիները, և նրա որդիների հանդերձները՝ նրա հետ: Ելք 29:21:

Պետրոսը արտահայտեց բոլոր աշակերտների խոստովանությունը, և այդպիսով նա արտահայտեց նաև հարյուր քառասունչորս հազարի խոստովանությունը, որոնք պետք է օծվեն որպես միավորված քահանայություն, որ բարձրացվում է իբրև դրոշակ: Ահարոնին օժաժ «յուղը» նաև Հերմոն լեռան ցողի պես էր և նաև Սիոնի լեռների ցողի պես: «Յուղը» և «ցողը» այն պատգամն են, որը ներկայացնում է Սուրբ Հոգու օծությունը:

Լսեցե՛ք, ո՛վ երկինքներ, և ես պիտի խոսեմ, և ականջ դրո՛ւ, ո՛վ երկիր, իմ բերանի խոսքերին: Իմ վարդապետությունը պիտի կաթի անձրևի պես, իմ խոսքը պիտի ցողի ցողի պես, ինչպես մեղմ անձրևը մատղաշ խոտի վրա, և ինչպես տեղատարափները՝ խոտի վրա: Որովհետև պիտի հռչակեմ Տիրոջ անունը. մեծություն տվե՛ք մեր Աստծուն: Երկրորդ Օրինաց 32:1–3.

«Ցողը» այն «վարդապետությունն» է, որ ընկնում է Սիոնի լեռների վրա, և այն օծության «յուղն» է, որ միավորում է հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք վերջին օրերում Աստծո քահանաներն են: Վարդապետությունը կաթում է անձրևի պես և թորվում է ցողի պես, որովհետև այն «հրատարակվում» է: Այն հրատարակվում է, որովհետև երկինքն ու երկիրը պետք է ականջ դնեն և լսեն Նրա բերանի խոսքերը՝ միավորված քահանայության միջոցով, որը դրոշն է, որ հռչակում է Կեսգիշերյան Աղաղակի և Բարձր Աղաղակի պատգամները:

Որքա՛ն գեղեցիկ են լեռների վրա նրա ոտքերը, որ բարի լուր է բերում, որ խաղաղություն է հռչակում, որ բարիքի բարի լուր է բերում, որ փրկություն է հռչակում, որ ասում է Սիոնին. «Քո Աստվածը թագավորում է»: Քո պահապանները պիտի բարձրացնեն ձայնը, միաբերան պիտի երգեն, որովհետև աչք առ աչք պիտի տեսնեն, երբ Տերը դարձյալ Սիոնը վերականգնի: Ցնծությամբ պոթկացե՛ք, միասին երգեցե՛ք, ո՛վ Երուսաղեմի ավերակ վայրեր, որովհետև Տերը մխիթարել է Իր ժողովրդին, փրկագնել է Երուսաղեմը: Տերը մերկացրել է Իր սուրբ բազուկը բոլոր ազգերի աչքի առաջ, և երկրի բոլոր ծայրերը պիտի տեսնեն մեր Աստծո փրկությունը: Եսայիա 52:7–10:

Վերջին օրերի պահապանները, որոնք ներկայացված են Պետրոսով, հռչակում են փրկություն և խաղաղություն, և նրանք պիտի միաբանվեն, որովհետև պիտի տեսնեն աչք առ աչք: Սա տեղի է ունենում, երբ «Տերը դարձյալ վերադարձնում է Սիոնը»: «Վերադարձնում է» թարգմանված եբրայերեն բառը նշանակում է «հակադարձել»: Երբ Տերը հակադարձում է Սիոնը, դա նշանակում է, որ Սիոնը եղել էր գերության մեջ, ինչպես ներկայացված է ցրմամբ, և դա հակադարձվում է, երբ գերությունը դադարում է:

Որովհետև այսպես է ասում Տերը. «Երբ Բաբելոնում յոթանասուն տարիները լրանան, ես պիտի այցելեմ ձեզ և պիտի հաստատեմ ձեզ հանդեպ իմ բարի խոսքը՝ ձեզ այս տեղը վերադարձնելով: Որովհետև ես գիտեմ այն խորհուրդները, որ խորհում եմ ձեզ համար, ասում է Տերը, խաղաղության խորհուրդներ և ոչ թե չարիքի, որպեսզի ձեզ տամ սպասված վախճան: Այն ժամանակ դուք պիտի կանչեք ինձ, պիտի գնաք և աղոթեք ինձ, և ես պիտի լսեմ ձեզ: Եվ դուք պիտի որոնեք ինձ և պիտի գտնեք ինձ, երբ ամբողջ սրտով ձեր ինձ փնտրեք: Եվ ես պիտի գտնվեմ ձեզանից, ասում է Տերը, և պիտի դարձնեմ ձեր գերությունը, և պիտի հավաքեմ ձեզ

բոլոր ազգերից և բոլոր այն տեղերից, ուր ձեզ ցրել եմ, ասում է Տերը, և պիտի ձեզ կրկին բերեմ այն տեղը, որտեղից ձեզ գերեվարության տարա»։ Երեմիա 29:10–14:

Բոլոր մարգարեները խոսում են վերջին օրերի մասին, և վերջին օրերին Նրա ժողովուրդը մի գերության մեջ է, որը պետք է շրջվի, որպեսզի կատարվի մարգարեության վկայությունը:

Խոսքը, որ Տիրոջից եկավ Երեմիային՝ ասելով. «Այսպես է ասում Իսրայելի Տեր Աստվածը՝ ասելով. Գրքում գրի՛ր քեզ համար այն բոլոր խոսքերը, որ ասել եմ քեզ: Որովհետև, ահա, օրեր են գալիս,— ասում է Տերը,— երբ պիտի վերադարձնեմ գերությունից Իմ ժողովրդին՝ Իսրայելին և Հուդային,— ասում է Տերը,— և պիտի դարձնեմ նրանց այն երկիրը, որ տվել էի նրանց հայրերին, և նրանք պիտի տիրեն նրան»։ Երեմիա 30:1–3.

Երեքուկես օր քնից հետո, ինչպես Ղազարոսը քնած էր չորս օր, և Դանիելը սգում էր քսանմեկ օր, Միքայելը հարություն է տալիս երկու վկաներին, որոնք Նրա վերջին օրերի ժողովուրդն են, և նրանց բերում է միաբանության, ինչպես նաև օծում է նրանց մի պատգամի միջոցով, որը հրապարակվում է ամբողջ աշխարհում: Այդ պատգամը Հերմոնի լեռան (սրբազան լեռան) «ցողն» է, որ սնուցում է Պանի աղբյուրը, որն այնուհետև սնուցում է Հորդանան գետը: Այն օծությունը, որ կատարվում է այդ պատգամով, ներկայացնում է Հիսուսի օծությունը, որը նշանավորեց այն ժամանակը, երբ Նա դարձավ Քրիստոս, ինչը Պետրոսը վկայեց:

Երբ Պետրոսը Քրիստոսին ճանաչեց որպես Աստծո Որդի, նա Քրիստոսին ներկայացրեց և՛ որպես Աստծո Որդի, և՛ որպես մարդու Որդի, ինչպես դա խորհրդանշված է «դժոխքի դռների» ջրերով, որոնք սնում են Հորդանան գետը: Պետրոսի խոստովանությունը ծնունդ էր առել Սուրբ Հոգու ներշնչմամբ, և հենց այդ ճշմարտությունը՝ այն, որ Հիսուսը Քրիստոսն է, Օծյալը, և որ Նա և՛ Աստված է, և՛ մարդ, Հիսուսի կողմից ճանաչվեց որպես այն ճշմարտությունը, որը պիտի դառնար Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի դեմ մղվող պայքարի կիզակետը, որի մասին Քրիստոսը խոստացավ, որ նրանք հաղթական պիտի լինեն, որովհետև «դժոխքի դռները» չեն հաղթի այս ճշմարտությանը:

Ճշմարտությունն այն է, որ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, ինչպես Հիսուս օծվեց Իր մկրտության ժամանակ, սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, և այդ պատմության մեջ պիտի լինեն մի հիասթափություն, որը պիտի սպաներ Նրա վերջին օրերի ժողովրդին, մինչև որ Նա հարություն տար նրանց և հետ դարձներ նրանց գերությունը: Հարության գործընթացը ներառում է Նրա ժողովրդի միավորումը մի հզոր բանակի մեջ, որը բարձրացվում է որպես դրոշ: Հարություն տալու, մաքրելու, միավորելու և բարձրացնելու գործը, փողոցներում մահից հետո, պատկերված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասից մինչև տասնհինգ համարներում, ինչպես նաև աստվածաշնչյան այլ հատվածներում: Մակայն տասներեքից մինչև տասնհինգ համարներում Քրիստոսը մեկ անգամ ևս Իր աշակերտներին բերել է Կեսարիա Փիլիպպե, Պանիում, և հենց այնտեղ է, որ Աստծո կնիքը դրոշմվում է հավիտենության համար:

Միայն այն ժամանակ, երբ մենք հասկանանք այս փաստերի խորությունը, կարող ենք ճանաչել ճշմարտության այն հայտնությունները, որոնք գտնվում են Կեսարիա Փիլիպպեի վկայության մեջ: Մատթեոսի տասնվեցերորդ գլխի տասնութերորդ խոսքում Սիմոն Բար-Յոնայի անունը փոխվում է Պետրոսի, ինչը, ինչպես նախապես նշվել էր վերջերս հրապարակված մի հոդվածում, խորհրդանշում է հարյուր քառասունչորս հազարը: Խոսքում հաստատված մաթեմատիկական հայտնությունը մեծարում է Հիսուսին որպես Սքանչելի Թվարար, որովհետև ոչ միայն կարելի է Պետրոսին հասկանալ որպես հարյուր քառասունչորս հազարի ներկայացուցիչ, այլև Մատթեոս 16:18-ը նույնպես «ֆի»-ի մաթեմատիկական խորհրդանիշն է:

Նախքան «phi»-ի հետ կապված մաթեմատիկական քննելը, հարկ է նկատել, որ «phi»-ն «Philippi» բառի մաս է, որը Պանիում քաղաքի երկու անուններից երկրորդն էր: Տասնութերորդ համարը ցույց է տալիս, որ Հիսուսը Պետրոսի հետ խոսեց երբայերենով, ինչը գրի առնվեց հունարենով և հետագայում թարգմանվեց անգլերեն: Այդ երեք քայլերը վկայում են Իր Խոսքի նկատմամբ Քրիստոսի վերահսկողության մասին: Երբ այդ բառը դիտարկվում է համարակալված դիրքերի բազմապատկման մաթեմատիկական համակարգի հետ միասին, այն ցույց է տալիս, որ Պետրոս անունը համարժեք է հարյուր քառասունչորս հազարի՝ այսպիսով շեշտադրելով Հիսուսին որպես Սքանչելի Թվարկող: Նույն այդ համարում, որտեղ Հիսուսը հռչակում է, որ պիտի շինի Իր եկեղեցին, Սքանչելի Թվարկողը վերահսկել է թարգմանության ընթացքը, որպեսզի տասնվեցերորդ գլխի տասնութերորդ համարում ներկայացված ճշմարտությունը ներկայացնեք «phi»-ի մաթեմատիկական խորհրդանիշը:

Եվ Ես էլ քեզ ասում եմ, որ դու Պետրոս ես, և այս վեմի վրա պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան չեն հաղթի: Մատթեոս 16:18.

Նրա եկեղեցին պարզապես հիմնված չէ այն վարդապետության վրա, թե Հիսուսը Քրիստոսն է, և որ Նա Աստծո Որդին է, այլև այն փաստի վրա, որ Նա Խոսքն է, և Խոսքը ստեղծել ու վերահսկում է ամեն ինչ, ներառյալ մաթեմատիկան, քերականությունը և մարդկանց գործերը:

Որում նաև մենք ժառանգություն ստացանք՝ նախասահմանված լինելով նրա նպատակի համաձայն, որը ամեն ինչ գործում է իր կամքի խորհրդի համեմատ: Եփեսացիներ 1:11.

Ֆի-ն, որը հաճախ ներկայացվում է հունական ϕ (ֆի) տառով, մաթեմատիկական հաստատուն է, որը մոտավորապես հավասար է 1.618033988749895-ի: Այս թիվը հայտնի է որպես ոսկե հարաբերություն կամ աստվածային համամասնություն: Այն «իռացիոնալ թիվ» է, այսինքն՝ չի կարող արտահայտվել պարզ կոտորակի տեսքով, և նրա տասնորդական ներկայացումը շարունակվում է անվերջ՝ առանց կրկնության:

Ոսկե հարաբերակցությունն ունի բազմաթիվ ուշագրավ հատկություններ և հանդիպում է տարբեր համատեքստերում՝ մաթեմատիկայում, արվեստում, ճարտարապետության մեջ, բնության մեջ և այլ ոլորտներում: Այն հաճախ հանդիպում է երկրաչափական պատկերներում, ինչպես օրինակ՝ ուղղանկյուններում,

հնգանկյուններում և տասներկուհարթներում, որտեղ ավելի երկար կողմի հարաբերակցությունն ավելի կարճ կողմին հավասար է ֆի-ին:

Արվեստում և ճարտարապետության մեջ համարվում է, որ ոսկե համամասնությունը ստեղծում է գեղագիտական առումով հաճելի հարաբերակցություններ: Այն պատմության ընթացքում կիրառվել է նկարիչների և ճարտարապետների կողմից՝ հին քաղաքակրթություններից մինչև Վերածնունդ և դրանից հետո, կոմպոզիցիաների, շինությունների և արվեստի գործերի ձևավորման համար: Մաթեմատիկայում ոսկե համամասնությունը հանդիպում է զանազան մաթեմատիկական հավասարումներում և հաջորդականություններում, ներառյալ Ֆիբոնաչիի հաջորդականությունը, որտեղ յուրաքանչյուր անդամը նախորդող երկու անդամների գումարն է: Քանի որ Ֆիբոնաչիի հաջորդականության անդամներն աճում են, հաջորդական անդամների հարաբերակցությունը մոտենում է ֆի-ին:

16:18 համարում մենք գտնում ենք մաթեմատիկական phi-ն (1.618...): Հիսուսը՝ այն Աստվածը, «որ ամեն ինչ գործում է իր կամքի խորհրդի համաձայն», որոշեց իր՝ Պալմոնի, այսինքն՝ Հրաշալի Թվի, կամ Գաղտնիքների Հաշվառուի լինելու ստորագրությունը դնել այն մարգարեական աշխարհագրության մեջ, որը վերջին օրերում նույնականացնում է Իր եկեղեցու պատերազմի դաշտը դժոխքի դռների դեմ: Այդ մարգարեական պատերազմի դաշտում, թվերի նկատմամբ Իր վերահսկողության միջոցով, Նա ներկայացրեց հարյուր քառասունչորս հազարը «Պետրոս»-ով, որի անունը փոխվեց «Սիմոն»-ից՝ նա, ով լսում է աղավնու պատգամը, դառնալով «Պետրոս», դրանով իսկ հարյուր քառասունչորս հազարը նշանավորելով որպես Իր վերջին օրերի ուխտի ժողովուրդ:

«Վեմն», որ Նա ընտրեց Իր եկեղեցին դրա վրա շինելու համար, հիմնաքարե վեմն է՝ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» հիմքն ու գլխավոր անկյունաքարը, որովհետև չկա ճշմարիտ հիմք, որ Քրիստոսը չլինի: Քրիստոսի մկրտությունից, երբ Սիմոնը «լսեց» աղավնու պատգամը, մինչև Մեռյալ ծովի խաչը, հազար երկու հարյուր վաթսուն օր շարունակ, օրական երկու անգամ՝ առավոտյան և երեկոյան, մատուցվում էր զոհ, բացի հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերի վերջին օրից, որովհետև այդ օրը երեկոյան զոհը վրիպեց քահանայից, և խաչի վրա Քրիստոսը մեռավ իբրև երկու հազար հինգ հարյուր քսաներորդ ընծա:

«Ամեն ինչ սարսափ ու խռովություն է: Քահանան պատրաստվում է մորթելու զոհը, բայց դանակը թափվում է նրա թուլացած ձեռքից, և գառնուկը փախչում է: Նախատիպը հակասության է հանդիպել Աստծո Որդու մահվան մեջ: Մեծ զոհաբերությունն արդեն կատարվել է: Ամենասրբության ճանապարհը բացված է: Բոլորի համար պատրաստված է նոր և կենդանի ճանապարհ: Այլևս պետք չէ, որ մեղավոր, վշտաբեկ մարդկությունը սպասի քահանայապետի գալստյանը»: The Desire of Ages, 757.

«Վեմն», որի վրա Նա պիտի կառուցեր Իր եկեղեցին, այն հիմնաքարն է, որ շինարարները մերժեցին, և նրա թիվը «երկու հազար հինգ հարյուր քսանն» է: Մի կարճ համարի մեջ Քրիստոսը ներկայացնում է Ինքն Իրեն որպես ամեն ինչի Տերը, և երբ Նա

այդ անում է, կանգնած և խոսում է Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարներում:

Եվ ես էլ քեզ ասում եմ, որ դու Պետրոս ես, և այս վեմի վրա պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան չեն հաղթի: Մատթեոս 16:18.

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Գաղտնի բաները պատկանում են մեր Տեր Աստծուն, իսկ հայտնվածները՝ մեզ և մեր որդիներին հավիտյան»: Երկրորդ Օրինաց 29:29: Թե Աստված ճշգրիտ ինչպես իրագործեց արարչագործության գործը, Նա երբեք չի հայտնել մարդկանց. մարդկային գիտությունը չի կարող քննել Բարձրալի գաղտնիքները: Նրա ստեղծագործ ուժը նույնքան անհասկանալի է, որքան Նրա գոյությունը:

«Աստված թույլ է տվել, որ լույսի հեղեղ թափվի աշխարհի վրա թե՛ գիտության, թե՛ արվեստի բնագավառներում. սակայն երբ իբր գիտական մարդիկ այս թեմաների մասին խոսում են զուտ մարդկային տեսանկյունից, նրանք անպայմանորեն սխալ եզրակացությունների են հանգում: Կարող է անմեղ լինել խորհել այն բանից այն կողմ, ինչ Աստծո խոսքն է հայտնել, եթե մեր տեսությունները չեն հակասում Սուրբ Գրքերում գտնվող փաստերին. բայց նրանք, ովքեր թողնում են Աստծո խոսքը և ձգտում են Նրա արարված գործերը բացատրել գիտական սկզբունքներով, նավարկում են առանց քարտեզի ու կողմնացույցի՝ մի անձանոթ օվկիանոսի վրա: Ամենամեծ միտքերը, եթե իրենց հետազոտություններում չեն առաջնորդվում Աստծո խոսքով, շփոթության մեջ են ընկնում՝ գիտության և հայտնության փոխհարաբերությունները հետազոտելու իրենց փորձերում: Քանի որ Արարիչը և Նրա գործերը այնքան վեր են նրանց ըմբռնումից, որ նրանք անկարող են դրանք բացատրել բնական օրենքներով, նրանք Աստվածաշնչի պատմությունը համարում են անվստահելի: Նրանք, ովքեր կասկածում են Հին և Նոր Կտակարանների արձանագրությունների հավաստիությանը, կմղվեն մի քայլ էլ առաջ գնալու և կկասկածեն Աստծո գոյությանը. և ապա, կորցնելով իրենց խարիսխը, նրանք թողնվում են անհավատության ժայռերին բախվելով թափառելու»:

«Այս անձինք կորցրել են հավատի պարզությունը: Պետք է հաստատուն հավատ լինի Աստծո Սուրբ Խոսքի աստվածային հեղինակության հանդեպ: Աստվածաշունչը չպետք է քննվի մարդկանց գիտության մասին պատկերացումներով: Մարդկային գիտելիքը անվստահելի առաջնորդ է: Թերահավատները, որոնք Աստվածաշունչը կարդում են վիճաբանելու նպատակով, կարող են, գիտության կամ հայտնության վերաբերյալ անկատար ըմբռնման պատճառով, պնդել, թե դրանց միջև հակասություններ են գտնում. սակայն, եթե ճիշտ հասկացվեն, դրանք գտնվում են կատարյալ ներդաշնակության մեջ: Մովսեսը գրել է Աստծո Հոգու առաջնորդությամբ, և երկրաբանության որևէ ճշմարիտ տեսություն երբեք չի հավակնի այնպիսի հայտնագործությունների, որոնք չեն կարող հաշտեցվել նրա հայտարարությունների հետ: Ամեն ճշմարտություն՝ լինի բնության մեջ, թե հայտնության, իր բոլոր դրսևորումներում ներդաշնակ է ինքն իրեն»:

«Աստծու խոսքում բազում հարցադրումներ են բարձրացվում, որոնց ամենախորաթափանց գիտնականներն անգամ երբեք չեն կարող պատասխանել: Այս թեմաների վրա ուշադրություն է հրավիրվում՝ մեզ ցույց տալու համար, թե որքան շատ բան կա, նույնիսկ առօրյա կյանքի սովորական երևույթների մեջ, որ սահմանափակ միտքը, իր ողջ պարծեցյալ իմաստությամբ հանդերձ, երբեք չի կարող լիովին ըմբռնել:»

«Սակայն գիտության մարդիկ կարծում են, թե կարող են ըմբռնել Աստծու իմաստությունը, այն, ինչ Նա արել է կամ կարող է անել: Լայնորեն գերակշռում է այն գաղափարը, թե Նա սահմանափակված է Իր իսկ օրենքներով: Մարդիկ կա՛մ ուրանում են, կա՛մ անտեսում Նրա գոյությունը, կամ էլ մտածում են բացատրել ամեն ինչ, նույնիսկ Նրա Հոգու ներգործությունը մարդկային սրտի վրա. և այլևս չեն պատվում Նրա անունը և չեն երկյուղում Նրա գործությունից: Նրանք չեն հավատում գերբնականին՝ չհասկանալով Աստծու օրենքները կամ էլ Նրա անսահման գործությունը՝ դրանց միջոցով Իր կամքը գործադրելու համար: Ինչպես սովորաբար գործածվում է, «բնության օրենքներ» արտահայտությունն ընդգրկում է այն, ինչ մարդիկ կարողացել են հայտնաբերել այն օրենքների վերաբերյալ, որոնք կառավարում են ֆիզիկական աշխարհը. բայց որքան սահմանափակ է նրանց գիտելիքը, և որքան ընդարձակ է այն ոլորտը, որի մեջ Արարիչը կարող է գործել Իր իսկ օրենքների հետ ներդաշնակ և, այնուամենայնիվ, վերջավոր էակների ըմբռնումից լիովին վեր:»

«Շատերը ուսուցանում են, թե նյութը կենսական ուժ ունի, որ որոշ հատկություններ հաղորդվում են նյութին, և ապա այն թողնվում է գործելու իր իսկ ներհատուկ էներգիայով, և թե բնության գործողությունները կատարվում են հաստատուն օրենքների համաձայն, որոնց մեջ Ինքը՝ Աստված, չի կարող միջամտել: Սա կեղծ գիտություն է և չի հաստատվում Աստծո խոսքով: Բնությունը իր Արարչի ծառան է: Աստված չի վերացնում Իր օրենքները և չի գործում դրանց հակառակ, սակայն Նա շարունակաբար օգտագործում է դրանք որպես Իր գործիքներ: Բնությունը վկայում է մի բանականության, մի ներկայության, մի գործուն գործության մասին, որ ներգործում է իր օրենքների մեջ և դրանց միջոցով: Բնության մեջ առկա է Հոր և Որդու մշտական գործունեությունը: Քրիստոս ասում է. “My Father worketh hitherto, and I work.” Հովհաննես 5:17:»

«Ղևտացիները, իրենց օրհներգում, որ արձանագրված է Նեեմիայի մոտ, երգեցին. «Դու, միայն Դու և ես Տերը. Դու ես արարել երկինքը, երկինքների երկինքը՝ իրենց ամբողջ գործությամբ, երկիրը և նրանում եղած ամեն ինչ, ... և Դու ես պահպանում նրանց բոլորին»: Նեեմիա 9:6: Ինչ վերաբերում է այս աշխարհին, Աստծո արարչագործության գործն ավարտված է: Քանզի «գործերը ավարտված էին աշխարհի հիմնադրումից ի վեր»: Եբրայեցիներ 4:3: Սակայն Նրա գործությունը դեռևս գործադրվում է՝ պահպանելու Իր արարչագործության առարկաները: Միրտը չի բաբախում, և շունչը շնչին չի հաջորդում այն պատճառով, թե մի անգամ շարժման մեջ դրված մեխանիզմը շարունակում է գործել իր իսկ ներհատուկ ուժով, այլ ամեն մի շունչ, սրտի ամեն մի բաբախում վկայությունն է Նրա ամենուրատարած հոգածության, Որի մեջ «ապրում ենք, շարժվում և կանք»: Գործք

17:28: Տարին տարու հետևից երկիրը չի բերում իր բարիքները և չի շարունակում իր ընթացքը արևի շուրջը որևէ ներհատուկ գործության շնորհիվ: Աստծո ձեռքն է առաջնորդում մոլորակներին և պահում նրանց իրենց տեղերում՝ երկնքով իրենց կանոնավոր ընթացքի մեջ: Նա «հանում է նրանց գորքը թվով, բոլորին անուններով է կոչում Իր գործության մեծությամբ, որովհետև Նա հզոր է կարողությամբ. ոչ մեկը չի պակասում»: Եսայիա 40:26: Նրա գործությամբ է, որ բուսականությունն աճում է, տերևները հայտնվում են, և ծաղիկները ծաղկում: Նա «լեռների վրա խոտ է աճեցնում» (Սաղմոս 147:8), և Նրանով հովիտները պտղաբեր են դառնում: «Անտառի բոլոր գագաթները ... իրենց կերակուրը Աստծուց են խնդրում», և ամեն մի կենդանի արարած՝ ամենափոքր միջատից մինչև մարդ, ամեն օր կախված է Նրա նախախնամական հոգածությունից: Ինչպես սաղմոսերգուն գեղեցիկ խոսքով է ասում. «Մրանք բոլորը Քեզ են սպասում.... Ինչ որ Դու տալիս ես նրանց, հավաքում են. Դու բացում ես Քո ձեռքը, և նրանք լցվում են բարիքներով»: Սաղմոս 104:20, 21, 27, 28: Նրա խոսքն է կառավարում տարերքները. Նա ամպերով ծածկում է երկինքը և անձրև է պատրաստում երկրի համար: «Նա բուրդի պես ձյուն է տալիս, եղյամբ մոխրի պես ցրում է»: Սաղմոս 147:16: «Երբ Նա արձակում է Իր ձայնը, երկնքում ջրերի բազմություն է լինում, և Նա գոլորշիները բարձրացնում է երկրի ծայրերից. անձրևի հետ կայծակներ է ստեղծում և հողմը հանում է Իր գանձարաններից»: Երեմիա 10:13:

«Աստված է ամեն ինչի հիմքը: Ամեն ճշմարիտ գիտություն ներդաշնակ է Նրա գործերի հետ. ամեն ճշմարիտ կրթություն առաջնորդում է հնազանդության՝ Նրա իշխանությանը: Գիտությունը մեր տեսադաշտի առաջ բացում է նորանոր հրաշքներ. նա սավառնում է բարձր և քննում նոր խորություններ, բայց իր հետագոտություններից ոչինչ չի բերում, որ հակասի աստվածային հայտնությանը: Անգիտությունը կարող է ձգտել Աստծո մասին կեղծ պատկերացումները պաշտպանել՝ գիտությանը դիմելով, սակայն բնության գիրքն ու գրված Խոսքը լույս են սփռում միմյանց վրա: Այսպիսով մենք առաջնորդվում ենք Արարչին երկրպագելու և Նրա Խոսքի հանդեպ բանական վստահություն ունենալու»: Նահապետներ և Մարգարեներ, 113–115: